

Ztracení Hrdinové

GREENBERG

© Charlie Greenberg, 2018

ISBN: 978-80-88091-63-9

Vydavatelství Charlie Greenberg

Do tichého šumění lesa se ozval křik. Muž vytáhl sekeru ze špalku a zaposlouchal se do větru. Znovu. Do klidného odpoledne se ozvaly další hlasy. Instinkt jej bezmyšlenkovitě obrátil směrem k vesnici. Pevně sevřel sekeru a rozběhl se mezi stromy.

Po minutě sprintu, hned jak prořídly stromy, zahlédl obrovský oblak kouře nad kopcem. Vyběhl na vrchol, odkud sledoval vesnici v plamenech, ze které se snažili za každou cenu zachránit zoufalí obyvatelé.

Zabručel sám pro sebe nechvalná slova. Pokračoval ve sprintu k vesnici. Snažil se pohledem zachytit, kdo způsobil onen rozruch a požár. Dedukoval, jestli mohla požár způsobit nehoda. Čím blíže byl, tím si byl jistější, že je oheň založený organizovaně. Míjel obyvatele vesnice, kteří mizeli do bezpečí kopců. Věděl, že v domech budou lidé, které nestihli ostatní zachránit.

Doběhl na náměstí. Potřeboval rozhled, získat ponětí o situaci. Většina domů zachvácených plameny měla otevřené dveře a okna. Hned vedle radnice byl dům švadleny a dveře byly zavřené.

Rozběhl se k nim a vzal za kliku. Zavřeno. Vší silou do dveří vrazil sekeru. Jeho býčí síla byla pověstnou. Jeden úder do dveří byl jako deset úderů statného muže.

Několika drtivými ranami dveře zničil a vylomil z pantů. Vběhl dovnitř.

„Armíno!“ volal z plných plic. „Armíno, kde seš?“

Odhodil stůl a přes hustý dým vstoupil do vedlejší místnosti. Švadlena ležela na zemi bez hnutí. Vzal si ji na záda. Vyběhl ven z domu, kde ji položil na náměstí ke studni.

„Hej vy, pojdte se o ni postarat!“ křikl na utíkající muže.

Neměli odvalu se vzepřít jeho rozkazu. Měli větší strach z jeho zloby než z plamenů. Hned se Armíny ujali a nesli ji ven z hořící vsi.

Muž se rozběhl k dalším zavřeným dveřím. Tentokrát byly odemknuté. Uvnitř slyšel hlas volající o pomoc. Popadl kus látky ležící na zemi, aby jej chránil před vdechnutím prachu a dýmu. Dům byl těsně před zhroucením. Bylo v něm neskutečné vedro. Věděl, že má jen pár chvil, aby volajícího o pomoc zachránil.

„Mili, jdeme! Rychle mi skoč na záda,“ rozkázal muž a nastavil svá mohutná ramena děvčeti.

Jen co dosedla na jeho záda, už s ní utíkal ven. Položil ji vedle Armíny, kterou se snažili dva muži probudit.

„Pojďte mi pomoci, hned!“ zařval, že přehlušil praskání dřeva pod náporem plamenů.

Z kopců mimo nebezpečí se začali sbíhat muži i ženy, aby pomohli zachráněným.

„Nechod' tam už,“ řekl jeden z mužů pomáhající probudit Armínu.

„Si piš, že tam du,“ řekl bez okolků muž.

Rozběhl se k dalšímu z domů. Času ubývalo, stavby se hroutily a on věřil, že dokáže zachránit další.

Lámal dveře, probíjel se mraky kouře a návaly horka. Z domu vedle hostince vynesl ven dvě děti v mdlobách a z okrajového domu vynesl na poslední chvíli starou ženu.

Když běžel k poslednímu domu, který měl zavřené dveře, věděl, že musí veškerou energii vložit do záchrany obyvatele uvnitř. Plamen prostupoval ven skrze okna a pouhý dotyk dveří muži působil spáleniny. Vší silou rozdrtil dveře. Už se chystal vstoupit. Uvnitř slyšel slabý hlas z truhly v rohu místnosti. Jen co udělal první krok dovnitř, ozvalo se zapraskání. Ohlédl se nahoru ke stropu. Trámy pod náporem váhy hroučící se střechy praskly a zasypaly celý dům. Muže žuchnutí odhodilo ven ze dveří.

Chvilí ležel na zemi a nemohl se vzpamatovat. Až po chvíli otevřel oči, zahlédl modré nebe zakalené kouřem doutnajícího ohně stravujícího vše, na co přišel.

„Za tohle někdo hodně draze zaplatí,“ řekl si sám pro sebe.

Obrátil se na lidi shromažďující se na náměstí, aby pomohli zachráněným. Když se začali probouzet, brala si jejich pozornost zkáza, která přišla na jejich ves.

„To je neštěstí,“ naříkali lidé a plakali nad zničením svého majetku.

Muž se šel podívat na okrajové části vsi odkud plamen přišel. V jednom ze spálených stavení našel hrot šípů. Prohlédl si jej z obou stran.

„Tohle rozhodně nebylo neštěstí,“ zamumlal. „Tohle byl cílejší útok a já přijdu na to, kdo to udělal.“

Vrátil se na náměstí k ostatním, kde jej čekalo velké děkování nad záchranou dvou žen a dětí, kteří by bez jeho pomoci už nebyli mezi živými.

„Eilu jsem nezachránil,“ řekl a ohlédl se na dům zhroutilý do svého nitra.

Všichni zmlkli a podívali se směrem k domu, kde ležela pod sutinami dcera drožkáře. Muž se upřeně díval

stejným směrem a přemítal, kdo mohl udělat takové zlo, takovou zbytečnou hloupost.

„Teď se postarejte o své bližní. Muži a kluci půjdou do lesa, aby donesli klády. Musíme rychle postavit jednu stavbu, kde přečkáme dalších pár dnů, než vesnici znovu postavíme.“

„Má to vůbec cenu?“ zeptal se jeden ze statných chlapů. „Nemáme jít raději za svýma rodinama do okolních vesnic?“

Muž dobře věděl, že pokud někdo úmyslně zapálil oheň v této vesnici, aniž by tady cokoliv hledali, mohl vynaložit stejně malé úsilí k vypálení vesnic v okolí. Tím však nechtěl ostatní strašit.

„Musíme držet pohromadě,“ řekl neoblomně. „Znovu to tady postavíme a budeme žít dál.“

„No já nevím,“ ozval se další chlap.

„Co nevíš? Jestli chceš pomoci těm, kdo nemají takovou sílu? Jestli chceš být chlap a vrátit svejm předkům co ti tady nechali pro život? Nebuď za hlupáka a di pro ty klády!“

Statní chlapi se otočili na podpatku a mizeli do lesa pro základy na velký společný dům pro všechny.

„Ženy, přineste vodu a shromážděte všechno jídlo, který najdete. Děti, jděte s čeledíny najít zvířata. Budou v blízkém okolí. Nažeňte je zpátky. A vy tři udělejte ohradu, kde zvířata přes noc uchováme.“

Všichni bez váhání následovali rozkazy statného muže, ke kterému měli přirozený a silný respekt. Vždyť to byl právě on, kdo dnes zachránil jejich blízké a vrhl se přímo do plamenů, aby jim pomohl. Byl to on, kdo měl moudré rady a vždy druhým pomáhal. Už to bylo dobrých deset let, co přišel a od té chvíle se ve vsi dařilo. Přitom jako podivín bydlel sám za vsí v lese v neupraveném srubu a nikdy si ničeho nenárokoval. Říkali mu Gard, i když jim nikdy své jméno neřekl.

—

„Pane, Burkhard je vypálený podle rozkazů,“ ohlásil kapitán svému veliteli.

„Výborně, to jsou dobré zprávy. Jak se nám vede v ostatních oblastech?“

„Všechny vesnice jižně od Arhamu jsou také vypáleny,“ ohlásil kapitán. „U jedné z nich, u Sarboru, jsme však přišli o všechny muže.“

„Jak to, kapitáne Borzane?“ zeptal se rozhněvaně velitel až se strážní u vchodu do jeho stanu otočili.

„Nevíme, pane,“ zakoktal kapitán. „Vesnice vyhořela, ale muži, kteří ji vypálili se nevrátili zpět.“

„Vy jste zatracený hlupák,“ křikl velitel. „Mám sto chutí Vás tam poslat osobně a zjistit, proč to tak je. Abyste skončil někde v díře s nimi.“

Kapitán se neodvážil říct ani slovo.

„Král bude zprávami potěšený,“ pokračoval velitel. „Plníme rozkazy podle plánu.“

„Už zbývá jen severní oblast pod horami a všechny vsi těsně u hranic země budou vypáleny.“

„Máme obrovskou sílu, sousední země si nedovolí na nás zaútočit a my si pomalu a klidně získáváme větší plochu území i za hranicemi“ řekl velitel.

„Ještě nějaké rozkazy, veliteli Orste?“

„Ne kapitáne, běžte. A už žádné ztráty nebo ztratím já Vás. Chápete?“

„Ano pane.“

„Vypadněte.“

Velitel zůstal osamělý ve svém válečném stanu. Zadíval se na mapu území, které poslední týdny křížovali a přemýšlel, kolik zkázy už dokázali připravit.

Kolik museli spálit lidí, kolik vzali domovů a zničili nadějí na dobrý život. Upil hlt ze sklenice vína. Pohled na mapu v něm vyvolával těšení se na návrat do královského města Bermagiru. Plány vycházely zatím dobře a již brzy bude na cestě zpět.

„Jen, aby to celé vyšlo tak dobře, jak má,“ pomyslel si a sklenici vína dopil do dna.

—

Dveře srubu se s cvaknutím a zavráním zavřely. Gard otevřel starou oprýskanou pokladnici. Sáhł na její dno, kde ležel náhrdelník. Položil si drobný šperk na své mohutné prsty. Nepříliš obratně jej převaloval.

„Musíme pomoci Borgyard přebudovat, ti lidi mě potřebují,“ řekl nahlas.

Vybavil si hlas volající dcery drožkáře Eily, jak volala o pomoc a jak se na ni zřítila celá střecha i s domem. Pevně sevřel šperk v dlani. Kdyby nebyl z drahého kamene, býval by jej rozdrtil na prach. Vzpomněł si na tváře svých přátel, když se loučili u mohyly, které dali jméno Erastar, což znamená věčná čest v jazyce učených mnichů.

„A až to tady postavím, tak je najdu. Měli by si udělat trhací kalendář.“

—

Lesní cestou krácel v kápi zahalený mnich. Opíral se o dlouhou hůl z dubového dřeva. Slunečný den se schyloval k večeru, což jej přimělo, aby se zastavil v blízké vesnici. Starý hostinec měl být ideálním místem pro přečkání noci. Chladný sever nabízel jen málo pohostinných míst. Přes den svítilo slunce, což dávalo mrazivé krajině aspoň trochu života. V noci však přicházel chlad a touha patřit do společnosti lidí, kteří se zahřejí u společného ohně, prolíjí hrdla vínem a zazpívají si písničky svého kraje.

Vzpomínal, že v klášteře pod horou byla taky vždycky hrozná zima. S ostatními mnichy sedávali okolo osvětleného mistra svého řádu zabalení do dek a kožešin. Všude okolo byla nejméně tisícovka svíček a ve velkém krbu hořel oheň. Zahřát však ledové kameny zasazené do skály byl nadlidský úkol. Mnich toužil po rozhovoru s mistrem řádu, toužil studovat v moudrých knihách starých stovky let a poznávat hlubiny božího záměru

a světa. Ve skrytu duše si stále připomínal, že jakmile bude mít svůj úkol splněný, vrátí se tam. Moc si to přál.

Mnich se přiblížil ke kraji vsi, která měla nabídnout klid a odpočinek na noc. Zamířil k hostinci, odkud z oken hrálo teplo ohně a hned po otevření dveří se na něj valila vůně jídla a dobrého vína.

Z dobrého zvyku se ohlédl okolo sebe, aby si zapamatoval, jak vesnice vypadá a kam vedou její ulice. Na kopci u lesa zahlédl světla malých ohňů. Netrvalo dlouho, aby věděl, co bude následovat.

„Hned odtud musíte odejít,“ zavolal na lidi v hostinci. „Vezměte své blízké a utíkejte směrem na sever k lesům. Hned!“

„Proč? To je nějaký fór?“

Mnich si sundal kapuci. Jeho tmavé vlasy se rozprostřely okolo obličeje. Výraz v temných očích nahnal všem hrůzu.

„Bude hořet! Hodně brzo bude hořet! Utíkejte a připravte se hasit!“ řekl a sám vyběhl z hostince ven.

Muži jej následovali a začali bít na poplach.

Mnich se rozběhl směrem k ohňům na kopci. Věděl, že si ho za špatných světelných podmínek počínající noci nevšimnou, když poběží z boku přes les.

Vyděšený řev a křik lidí vybíhajících z domů nechával za sebou. Stromy jej ukryly v severském hvízdání větru mezi kmeny. Malé plameny se vznesly do vzduchu. Během vteřiny byly zaryté mezi trámy dřevěných staveb. Následovala druhá salva a hned za ní třetí.

Mnich už byl na dosah útočníků. Oběhl je zezadu, aby jej nemohli vidět. Kapitán útočníků před každou salvou zvolal: „Vypusťte šípy!“ Mnich se přiblížil ke střelci na kraji a vyčkal na povel. Než stihl kapitán rozkaz dokončit, byl jeden ze střelců v bezvědomí svalený v trávě. Měl nanejvýš deset vteřin na další povel, což mu bohatě stačilo, aby včas pomocí své hole rozdrtil kosti dalšího střelce. Věděl, že nepozorovaně vyřídí nanejvýš jednoho dalšího útočníka, než si jej všimnou.

Vyčkal na povel, vrazil hůl střelci do žeber a druhým koncem jej praštil do hlavy. Během pádu útočníka vytasil jeho meč. Bez váhání se vrhl na zbývající čtveřici mužů.

Než si pořádně stihli všimnout, že jsou v bezprostředním ohrožení, schytali drtivé útoky. Kapitán se snažil o chaotické rozkazy, než však stihl svolat zbývající muže, mnich se postaral, aby za své hříchy draze a bolestivě platili.

Když se loukou neslo pouze chroptění raněných útočníků, sehnul se mnich nad kapitána. Šlápl mu na rozdrčenou ruku, aby v něm probudil bolestivý život a mohl odpovědět na jeho otázku, „Kdo tě poslal?“

„Neřeknu nic,“ hekl a snažil se zadržet bolestný výkřik.

Mnich mu vrazil ránu holí přes tvář. Ozvalo se zapraskání čelisti.

„Bude to méně zřetelné, ale vynasnažím se, abych ti rozuměl. Kdo tě poslal?“

„Borzan,“ zašišlal v bolestech. „A teď mě zabij, nesnesu to.“

„Zabít? Rychlá smrt je jen pro ty, kdo si ji zaslouží,“ odbyl ho mnich.

Než se vzdálil zpět do vesnice za ostatními a mohl pomoci hasit požár, který se nestihl tolik rozšířit, sebral kapitánovi útočníků odznak vylitý z levného kovu. Poznal jej, byl to žoldák. Obyčejný vrah, který si nechá platit a když dojde na lámání chleba, je první, kdo uteče a nabídne své služby klidně nepříteli.

Obec halil dým uhasínajícího ohně. Netrvalo dlouho a všechen požár byl uhašen. Shořela nanejvýš třetina domů. Místní muži, poděkovali za pomoc mnichovi a o

to víc je překvapilo, když jim pomáhal hasit oheň a nechtěl žádnou odměnu. Dali mu najíst a napít, nocleh si nechtěli nechat zaplatit a žádali jej o vyzrazení jména, které chtěli vytesat v hostinci na zeď, aby na jeho dobrou službu vzpomínali mnoho let. Na to jim však neodpověděl, a tak na zeď vytesali nápis „Díky za tvou službu, dobrotivý mnichu, ty kdož jsi nás před plameny ochránil“.

Další den ještě před svítáním odešel. Prošel kolem spících rodin, rozloučil se s muži, kteří po zbytek noci hlídkovali a odešel směrem na jih bez doprovodu.

—

„Buch, buch,“ ozvalo se zaklepání na dveře srubu.

„Pojďte dál,“ zavolal hřmotným hlasem Gard.

Ani se neohlédl ke dveřím. Očekával dotazy, stížnosti a nařikání vesničanů, kteří rychle stavěli společný dům z dřevěných kůlů, aby měli kde přespát a odkud začít s budováním nového Borgyardu.

„Tady jsi celé ty roky žil?“ zeptal se tlumeným hlasem muž.

Gard zvedl hlavu, ale neotočil se.

„U tebe to nevypadalo o moc jinak, ha?“ zeptal se.

„Ne, bylo to podobné.“

Gard se otočil a do náruče přijal menšího, statného muže. Objali se a chvíli byli tiše. Jejich silné ruce tiskly těla k sobě. Hluboce dýchali.

„Býku,“ řekl menší muž.

„Tygře,“ dostalo se mu reakce z úst přítele. „Celých těch deset let bylo tak prokuratě dlouhých. Ani nevíš, jak jsem toužil tě zase vidět. A teď tě ke mně přivádí oheň a křik, mám pravdu?“

„Žil jsem pět dní cesty odtud. Nevěděl jsem, že jsi tak blízko. Měl jsem za to, že jsme od sebe stovky nekonečných mil.“

„Stejně jsme se neměli nacházet na jednom místě, je to nebezpečný pro nás všechny.“

„Býku, projížděl jsem krajinou plnou utrpení dobrých lidí. Tolik bolesti, slz, ztrát a nespravedlivého ničení jsem už dlouho neviděl. Vynášel jsem ven z hořících domů popálené děti a ženy. Vynášel jsem udušené starce, abych vykřesal ještě aspoň trochu života,“ řekl Tygr a neskryl slzy.

„Ten, kdo tohle udělal bude platit. Chci postavit nové Borgyard, tahle vesnice se tak jmenuje, a podat si všechny ty ...“

„Nerozčiluj se Býku,“ chlácholil ho tiše Tygr. „Na to bude ještě spousta příležitostí, kdy se nám bude tvůj vztek hodit.“

„Máš pravdu,“ řekl Býk a zadíval se pod koženou vestu svého přítele.

„Nosíš to na krku?“

„Ano, přesně tam taky patří.“

„Hm,“ řekl Býk našťvaně. „Tohle mě celejch deset trávilo nejvíc. Čekání, kdy si pro mě přijdou, kdy mě konečně najdou a vezmou si ten náhrdelník.“

„Rozhodli jsme se pro to. Všichni čtyři.“

„Jo,“ povzdechl si svalnatý muž. „To jsem ani ve snu netušil, jak mě to bude ničit. Jak mě bude zažíva drtit ten pocit, že jsme se rozhodli udělat to takhle. Že jsme tam nestáli a nedokončili svůj úkol.“

„Potom už bychom tady nebyli, přáteli. Ani jeden z nás.“

„Jsou oba naživu?“

„To nevím, nemám o nich žádné zprávy. Před týdnem jsem vyrazil na cestu na jih. Věděl jsem, že jsi jel tím směrem a chtěl jsem tě najít jako prvního.“

Tygr se musel zasmát.

„Jel jsem za tebou, abych ti zabránil udělat něco hloupého.“

Býk se začal taky smát. Hlasitě, až se celý srub otřásl.

„Ty jeden lišáku!“ hřměl smíchy.

„To si mě s někým pleteš, Lišáka musíme najít a taky musíme najít Ostrovida. Jestli máme zastavit tohle nesmyslné šílenství a ochránit další vesnice u hranice, budeme k tomu potřeba všichni čtyři.“

„Jo, opravíme Borgyard spolu a vrhneme se na to.“

„Býku,“ řekl tlumeně Tygr. „Každý den, který budeme tady stavět domy, bude přibývat vesnic zachvácených ohněm. Měli bychom vyrazit co nejdříve.“

„Tygře, to nepůjde,“ řekl tvrdě Býk. „Musím jim pomoci. Beze mě to nezvládnou. Jsou jako děti, bezbranní a sami.“

„Budou si muset poradit, náš úkol je jinde.“

„Zůstanu tady, odjedu až pak.“

„Na vesnici jsem se díval, jsou to týdny práce, než bude vše zase vybudované. Nemůžeme čekat tak dlouho.“

„Musíme,“ řekl nesmlouvavě Býk.

„Potom musím odejít bez tebe a hledat ostatní.“

„Asi to tak vypadá.“

„Býku, jsi bojovník, jsi ochránce, jsi muž, o jehož činech se mluví napříč celou zemí...“

„Stejně jako o tvejch!“ utrl se Býk na přítele.

„Tak se seber!“ zařval na něj Tygr. „Sedni na koně a pojď se mnou dělat to, co je potřeba.“

„Potřeba je stavět domy.“

„Tvoje tvrdohlavost je mocná zbraň. Nikdy mě nenapadlo, že zrovna v takových časech ji použiješ proti mně.“

Býk odstrčil Tygra stranou a vyšel ze svého srubu. Popadl sekeru a zamířil k ostatním stavět novou vesnici. Tygr se za ním díval ze dveří jeho skromného příbytku a vzpomínal, že i při jejich prvním setkání byl vzdorovitý a šel si pro spravedlnost. Právě to jej dělá skvělým spojencem a děsivým nepřítelem pro všechny, kdo se vůči němu proviní.

Cítil to ve vzduchu. Už od rána se krajinou nesla tíživá předzvěst změn. Běžně je měl rád, změny přinášely kousek života do osamocené bdělého očekávání daleko od všeho, co bývalo důležité. Tohle bylo však jiné. Jako by se krajinou šířil jed trávící všechno živé a dobré. Vysoký, hubený muž stál na kraji lesa pozorující jedinou příjezdovou cestu ke vsi zvané Urstas kousek od hranic na východě.

„Tolik možností, co se může stát,“ řekl sám pro sebe polohlasně. „Jdou si pro můj díl? Končí období klidu a začnou zase války a rabování? Deset let čekám na jednom místě a tiše doufám, že budu moct dodržet svou část slibu.“

V dálce zahlédl pohyb. Na protější straně vsi se objevily dvě postavy na koni. Rozhodně to nebyli pocestní. Měli meče a na sedle připnuté přilbice. Do východních končin takoví lidé necestovali. Nic než stovku lidí, kteří se snaží přežít rok co rok, by tady nenašli. Bohatství, zásoby ani zlato na daně tady nazbyt nebyly.

„Silvasi,“ přiběhli za ním hrající si děti. „Kdo to je?“

„Jen pocestní,“ uklidnil je. „Běžte raději pomoct na pole.“

„Máma říká, že jsou to rytíři. Jsou to hrdinové, Silvasi?“

„Možná ano,“ řekl záhadně. „Možná ne.“

„Půjdeš se za nimi s námi podívat?“ zeptala se holčička.

„Běžte za rodiči na pole. Když budou mít příběhy na vyprávění, pozveme je večer do hostince, ano?“

„Jó, příběhy,“ zavolaly děti a utíkaly zpět na pole.

„Tihle žádné příběhy neznají. Podle odlesku na jejich plášti a podle tvaru mečů jsou to žoldáci. A to není nikdy moc dobrá zpráva.“

V tu chvíli se do vzduchu vznesly zapálené šípy. Čas se pro Silvase zastavil. Jeho myslí prolétly tisíce myšlenek. Vyhodnocoval celou situaci ve zlomku vteřiny.

Popadl luk a šípy a utíkal do vesnice plnou rychlostí.

„Hoří!“ křičel po cestě. „Děti utíkejte k vodě. Muži vezměte starce a připravte se hasit. Ženy vezměte cennosti a postarejte se o děti u vody!“ opakoval v plném sprintu vstříc ohnivým šípům.

Za běhu založil šíp do luku. Na vteřinu se zastavil, aby získal rovnováhu potřebnou pro přesný zásah. Sestřelil prvního z jezdců. Než se stihli žoldáci vzpamatovat, co se děje, schytl zásah i druhý jezdec. Silvas do svého útočného výpadu stále opakoval, aby všichni utekli k vodě a postarali se o své blízké.

Další salva hořících šípů mířila přímo na něj. V běhu si vybral jeden z letících šípů. Ze vzduchu jej chytil a vyslal stejnou cestou zpět. Jeho sprint nabíral na rychlosti, když míjel poslední domy ve vsi. Zdolával kopec, kde podle svých výpočtů očekával sedm útočníků s luky a šípy. Věděl, že jsou špatní střelci a nepřiliš zdatní bojovníci. Byli však v přesile a věděli o něm.

Vyběhl na kopec, rovnou uskočil stranou nepovedenému pokusu jej zasáhnout. Zato Silvas trefil vybraný terč s přesností trénovaného ostrostřelce. Zalovil pro další šíp, který si za zlomek vteřiny hledal svůj cíl. Útočníci sotva natahovali ruce, aby další šíp založili do luku. Rychle pochopili, že střelbou nevyhrají. Proto popadli meče a s řevem se vrhli na jediného obránce vesnice Urstas.

Silvas odhodil luk do trávy. Beze zbraně vyčkával na první výpad ukřičených nemotorných žoldáků. Prvního

útočníka obratně zbavil meče a ranou loktem do obličeje jej poslal do světa snů. Zbývající čtveřici mužů obratně sekal do nekrytých míst bez slitování. Za opovážlivost zaútočit na bezbranné lidi si nezasloužili nic jiného než bolest a smrt. Za krátkou chvíli bylo po všem. Krvácející hekající žoldáci se snažili popadnout jeden z posledních nádechů v životě. Silvas odhodil meč, který si od jednoho z mužů vypůjčil.

„Tak povídej,“ řekl mírně, když se sklonil nad umírajícím mužem, kterému trčel z hrudi šíp.

„Bor... Bor... Zan,“ sípal.

„Proč tě sem poslal?“

„Oheň,“ hekl umírající kapitán žoldáků.

„Všiml jsem si. Proč?“

„Rozkaz za zlato... Nevím.“

„Za to, co jsi udělal bys měl trpět mnohem víc než jen tohle,“ řekl rozhodně a tvrdě Silvas. „Víš, jak to je. Boží soud si už si s tebou poradí.“

Zvedl se od vystrašeného, v bolestech chyceného muže. Rozběhl se do vsi, kde každý hasil ze všech sil. Děti nosily vodu, muži tišili oheň, aby nezachvátil další domy, dobytek a úrodu. Silvas se hned vrhl do boje s plameny vlastníma rukama.

Uhašené nebezpečí vyvolalo otázky obyvatel Urstasu. Skoro se až báli jej oslovit. Byl moudrý, vždy byl k ruce a pomáhal všem okolo sebe. Vyučoval děti čtení a psaní, vyprávěl jim příběhy, a navíc pracoval s nimi v lese a na polích.

„Kdo to byl Silvasi? Co chtěli?“ ptali se všichni.

„Byli to žoldáci, kteří přišli Urstas vypálit. Žoldáci nikdy nic nevědí, dostanou jen zlato za splnění úkolu. Součástí jejich úmluvy je nevědět a neptat se.“

„Hrozí další nebezpečí? Přijdou zase? Bude jich víc? Co máme dělat? Co si počneme?“ ptali se jeden přes druhého.

„Další nebezpečí vám nehrozí,“ řekl Silvas.

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože, kdyby vás chtěli okrást a pobít, přijde jich mnohem více než jen deset. Měli skutečně úkol jen ves vypálit a vrátit se.“

„No, ale přece se nikdo z nich nevrátí, tak sem pošlou další.“

„Putovali sem dva týdny. Šli ze středu země. Než se vrátí může jim to trvat tři týdny, aby podali hlášení. Aby sem vyslali další jednotku, zabralo by to celkem měsíc a půl času a vzhledem k tomu, že se odtud nikdo

nevrátil, nebudou sem posílat další, aby o ně přišli. Navíc mohli prostě dezertovat a přidat se k protistraně. Jsou to žoldáci, s tím se u nich počítá. Buďte klidní, tímhle to skončilo.“

„Díky za záchranu Silvasi, bojoval jsi jako býk!“
děkovali muži i ženy.

Silvas se zasmál.

„Býk bojuje docela jinak, to byste měli vidět,“ zasmál se a zvedl se k odchodu.

Zdalo se, že moudrá slova a opodstatnění obyvatelům Urstasu stačily. Silvas je vyzval, aby společně opravili poničené domy a aby mezi sebe přijali ty, kdo přišli o střechu nad hlavou, že místa je pro dobré lidi dost.

Se západem slunce ze vsi odešel se svým lukem a nejnnutnějšími zásobami na cestu. Nastal vhodný čas najít přátele, vystopovat Borzana a potrestat jej za nespravedlivé útoky. Silvasovi bylo jasné, že tohle nebyl jediný pokus. Že se nejspíše Borzan snaží najít všechny čtyři a získat krystaly, které před deseti lety vzali s sebou při odchodu z královského města Bermagiru.

—

„Pane,“ ozval se Borzan. „Naše mise je dokončena. Vypálili jsme dvaatřicet vesnic těsně u hranic od severu až k jihu.“

„Že by konečně nějaké dobré zprávy?“ uchechtl se Orst.

„Přišli jsme o dvě jednotky pane. Nevrátili se a nemáme o nich žádné zprávy,“ řekl se strachem z trestu Borzan.

K jeho překvapení se Orst zasmál.

„To jsou jen malé ztráty a navíc, jsou to hloupí žoldáci. Nemusíme jim aspoň platit druhou polovici žoldu, takže jsme nakonec ušetřili.“

Posaď se ke mně Borzane. Dej si víno a pověz mi, ve kterých vsích jsme o ty nenažrané darebáky přišli.“

„Byly to vsi Urstas na východě a jihovýchodně to byl Tomzun,“ dostalo se mu odpovědi, když mu velitel nalil víno.

„Slyšel jste o těch místech jaktěživ? Kolik tam žije lidí? Sto, dvě sta?“

„Asi,“ odpověděl Borzan.

„A i na takových místech se stane, že žoldáci dezertují nebo je ubijí hráběmi? Nebudeme si s tím lámat hlavu.“

„Jaké jsou další rozkazy pane? Budeme se vracet ke královskému městu?“

„Ještě ne, teď potřebujeme žoldáky shromáždit a vydáme nové rozkazy.“

„Jaké?“

„Zlata na bohatý zbytek života v královském městě pro ty, kdo mi dovedou ztracené strážce.“

Borzan vyprskl víno. Dusivě kašlal a otíral si vyděšený obličej.

„Vy jste se...“ začal.

„Chceš říct, že jsem se dočista zbláznil, že ano?“ zeptal se Orst vážně.

„Pane?“

„Nezbláznil. To bude další rozkaz. Za pár dní tady budou všichni, takže se na to připravíme a žoldáky do odměny pěkně nadchneme. Už se těším!“

„Pane, vždyť nejspíše ani neexistují,“ namítl Borzan. „Jsou pryč asi tak deset let a nikdo o nich neviděl neslyšel. Už nejspíše ani nežijí nebo jsou někde nekonečně daleko ve světě.“

„Stačí, aby se žoldáci ptali po těch, kdo před deseti lety přišli a byli něčím výjimeční, že? A co když se zeptají třeba v Urstasu a Tomzunu?“

„Proč tam?“

„Ty jsi vážně úplně hlupák, že?“

„Pane, nerozumím.“

„Proč se žoldáci nevrátili pro bohatou odměnu?“

„Protože dezertovali nebo je sedláci ubili.“

„Hloupost! Přemýšlej trochu.“

„Jako, že v těch vsích byli ztracení strážci?“

„Možná. A nechtěl bys i ty odměnu, že bys do konce života nemusel nic dělat? Stačí dovést jednoho jediného a máš vystaráno.“

„Ani ne pane,“ řekl zkroušeně Borzan.

„Pročpak ne?“

„Protože jsou to hrdinové, vždyť jsou to nejlepší z nejlepších. Jednoho neporazí nikdo z nás a když jsou všichni čtyři, tak už vůbec není žádná šance. Proto přece byli královou osobní stráží. Co proti nim jsme my?“

„My jsme velká přesila,“ usmál se Orst. „Máme k ruce dva tisíce mužů. Oni jsou čtyři. Nebud'te slaboch a předved'te se trochu.“

„Mě se to nějak nezdá, pane,“ utrousil zamyšlený Borzan.

„Kapitáne, tak jako tak to bude rozkaz a ty dva tisíce žoldáků se za zlatou odměnou rozběhnou a budou dělat

cokoliv, aby aspoň jediného z nich dovedli až ke mně, sem do tohoto stanu.“

„Proč je máme hledat a dovést. K čemu to bude dobré?“

„To už nevím ani já. Za vším je zbožné královo přání je opět po deseti letech vidět.“

„Když odcházeli, tak náš král byl teprve princ.“

„Tohle už není starost ani moje ani tvoje, Borzane,“ uzavřel diskusi Orst.

Dolil vína oběma a mlčky popíjeli.

—

Krajinu ještě halila ranní mlha. Proto nebyl vidět trčíci vysoký kámen na vrcholku kopce. Stromy jej obklopovaly z jedné strany a volný výhled měl o několik chvil později nabízet pohled desítky mil do světa lidí. Ale to až vyjde slunce a hustou páru rozežene svými paprsky.

Na vrcholku stál mnich zahalený v kápi opírající se o hůl. Rukou hladil kámen porostlý mechem. Viděl mnoho vzpomínek, které určovaly, kým byl. Chvilí váhal, zda se vydal správnou cestou, zda měl zůstat

mnichem v klášteře a kázat slovo boží, zda měl raději založit rodinu a vychovat děti.

„Tady člověka napadají různé věci,“ ozvalo se do ticha.

„Příteli,“ obrátil s na něj mnich a objali se.

„Za celých deset let jsem neměl pocit, že sem mám jít, že je situace taková, abych se vydal na cestu.“

„A teď, jak vidno, nastala chvíle pro nás oba, Ostrovide.“

„Slyšel jsi o Býkovi a Tygrovi, Lišáku?“

„Ani jediné slovo celých deset let. A to jsem putoval napříč severem a východem.“

„Já podle úmluvy zůstal na jednom místě,“ řekl Ostrovid.

„Vážně?“ zeptal se pobaveně Lišák.

„Ano,“ odvětil pobaveně. „I když můj zrak občas spočinul na okolí padesáti mil.“

„Už jsem si říkal, že by s tebou bylo něco v nepořádku.“

„Jsem takový, jakého jsi mě spatřil naposledy.“

„Co to máš dnes za umírněnou náladu? Takového tě neznám,“ pobavil se Lišák.

„Když řeknu Borzan, je to jméno, které nás nyní spojuje?“

„Jeho muže jsem zastavil u malé vsi Tomzun, kterou chtěli vypálit,“ odpověděl Lišák.“

„Povedlo se mi totéž u vsi, kde jsem přebýval, v Urstasu. Nestihli napáchat tolik škod, kolik chtěli.“

„Předpokládám správně, že tvůj luk byl rychlejší?“

„Ani nevíš, jak mi to chybělo. Tohle máme společné. Pomáhat druhým, přinášet nová řešení a rozvíjet je nás sice baví, však chybí nám potom v životě vzrušení, nebezpečí a snad až poeticky řečeno dobrodružství.“

„Zpátky k věci,“ řekl Lišák. „Co s tím uděláme?“

„Ještě jinak,“ navrhl Ostrovid. „Není ti ani trochu divné, že zrovna teď, po deseti letech začne někdo vypalovat vesnice těsně u hranic svého království?“

„Co je na tom? Takových událostí se děje pořád dost.“

„Přemýšlej, Lišáku,“ vybídl jej Ostrovid. „Deset let po našem zmizení někdo vypaluje vesnice. Pouze vypaluje a pošle na takovou práci deset žoldáků. Neměli útočit, v boji byli bídní a obyvatelé by je ukamenovali holýma rukama, kdyby na to přišlo. Tohle chce říct něco jiného.“

„Ale co?“

„Na to se snažím přijít celou dobu na cestě sem,“ řekl tiše Ostrovid.

„Co uděláme? Jaké máme možnosti?“

„Hledat Býka a Tygra. Najít Borazana a zjistit, o co mu jde a kdo jej poslal. Nechat to být a vrátit se ke svému klidnému životu. Napadá tě něco jiného?“

„Co z toho nám dává teď největší smysl?“

„Vždycky jsme dokázali přijít s nejlepším řešením ve čtyřech, že?“

„Ty naše nápady a myšlenky musí někdo krotit,“ souhlasil Lišák.

„Kudy se vydat, abychom je našli?“

Mnich se na chvíli zamyslel. Slunce rozhánělo mlhu, což způsobilo, že se vysoký kámen Erastaru, zasypaný kapkami rosy, zaleskl.

„Když jsme my byli na severu a východě, musí být oba směrem na jih. Půjdeme po hlavní cestě a v každé vsi se zeptáme, zda tudy prošel muž, který jim pomohl při požáru nebo po něm. A musíme je najít.“

„Můžeme to nějak urychlit?“ přemýšlel nahlas Ostrovid.

„Asi ne,“ odpověděl zamýšlený Lišák.

„Máš pravdu. Potřebujeme si to však pojistit, abychom se neminuli.“

Vytáhl z toulce šíp, kterým do mohyly vyryl vzkaz, „LaO, druhý den po úplňku, devátého měsíce, směr jih.“

„Když vyrazíme hned, do večera projdeme ještě dvěma vesnicemi.“

„...a najdeme aspoň něco dobrého k jídlu a nocleh.“

—

Tygr vyzoroval, že Býkovi říkají Gard. Proto, aby ostatní nemátl oslovil jej jménem, pod kterým jej znali ostatní z Borgyardu.

„Garde,“ oslovil jej. „Pomůžu ti se střechou. Bude potřeba udělat pevné krovy.“

Býk se na Tygra ohlédl. Chvíli se snažil tvářit vzdorovitě. Když na příteli viděl upřímný zájem, obměkčil svou tvář a usmál se.

„To je slovo muže,“ zavolal na něj a ukázal na tři muže se sekyrami.

„Tady můj přítel vám řekne, co máte dělat. Jděte s ním.“

Sekerníci Tygra následovali do lesa. Po cestě se jej vyptávali na jméno a odkud že přišel a jak se dozvěděl, že potřebují pomoc.

„Říkají mi Elven,“ představil se jim. Takto jej znali ve vsi, odkud sem dorazil. „Přišel jsem ráno při cestě na jih.“